

Sygn. akt X GC 666/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2023 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, X Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Radosław Ochał

Protokolant: Karolina Lewandowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 maja 2023 r. w S.

sprawy z powództwa (...) spółki jawnej we W.

przeciwko O. L.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.111,93 (dwa tysiące sto jedenaście 93/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od poniższych kwot i dat do dnia zapłaty:

- 205,53 zł od dnia 14 września 2021 r.

- 159,90 złotych od dnia 12 października 2021 r.

- 159,90 złotych od dnia 15 listopada 2021 r.

- 159,90 złotych od dnia 14 grudnia 2021 r.

- 159,90 złotych od dnia 14 stycznia 2022 r.

- 159,90 złotych od dnia 12 lutego 2022 r.

II. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 387 (trzysta osiemdziesiąt siedem) złotych tytułem kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 1 lipca 2022 r. powódka (...) spółka jawna z siedzibą we W. domagała się zasądzenia od pozwanego O. L. kwoty 2.111,93 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot i dat szczegółowo wskazanych w treści pozwu i kosztami postępowania. Uzasadniając żądanie pozwu powódka wskazała, że strony łączyła umowa o współpracy, która została zawarta w formie telefonicznej. W ramach umowy powódka świadczyła na rzecz pozwanego usługi określone w ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych, a pozwany zobowiązał się do uiszczania miesięcznego abonamentu oraz opłat dodatkowych zawartych w cenniku. Za wykonane usługi zostały wystawione faktury VAT, które nie zostały uregulowane przez pozwanego. Na dochodzoną kwotę składała się także rekompensata za koszty odzyskiwania należności.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i obciążenie powódki kosztami postępowania. W uzasadnieniu wskazał, że powódka wykorzystwała jego niewiedzę. Sama umowa nie została podpisana. Nadto odstąpił od niej w formie telefonicznej. Nigdy nie logował się do udostępnionego mu portalu internetowego. Podstępnie mogła uczynić to sama powódka.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 lipca 2021 r. telemarketer powódki skontaktował się telefonicznie z pozwanym w celu zaproponowania mu zawarcia ramowej umowy współpracy. Podczas rozmowy pozwanemu przedstawiono zakres usług, które miały zostać objęte umową oraz wysokość wynagrodzenia za ich świadczenie.

Powód ostatecznie wyraził zgodę na zawarcie umowy. Następnego dnia pracownik powódki wystosował do niego wiadomość zawierającą m.in. treść zawartej postanowień umowy ramowej o świadczenie usług.

W ramach umowy zawartej przez strony powódka zobowiązała się do zapewnienia pozwanemu dostępu do systemu transakcyjnego K. (...) umożliwiającego korzystanie z usług powódki, których opis zawarto na stronie (...) oraz załączniku do umowy ramowej. Pozwany zobowiązał się m.in. do ponosić opłatę miesięczną w wysokości 130 zł netto miesięcznie oraz do uiszczenia opłaty aktywacyjnej w wysokości 100 zł netto.

Dowód:

- wydruk wiadomości z załącznikami k. 19-34
- nagranie na płycie CD k. 42

Powódka rozpoczęła świadczenie swoich usług na rzecz pozwanego od 16 sierpnia 2021 r. Powód miał możliwość korzystania z nich do 15 sierpnia 2022 r. z uwagi na to, iż wypowiedział łączącą strony umowę ze skutkiem na 16 sierpnia 2022 r.

Dowód:

- wydruk wiadomości k. 35

Za okres od 16 sierpnia 2021 r. do 31 stycznia 2022 r. powódka wystawiła pozwanemu następujące faktury VAT:

- z dnia 1 września 2021 r. tytułem aktywacji i opłaty miesięcznej za okres od 16 sierpnia 2021 r. do 31 sierpnia 2021 r. na kwotę 205,53 zł brutto z terminem zapłaty wyznaczonym na dzień 11 września 2021 r.,
- z dnia 1 października 2021 r. tytułem opłaty miesięcznej za okres od 1 do 30 września 2021 r. na kwotę 159,90 zł brutto z terminem zapłaty wyznaczonym na dzień 11 października 2021 r.,
- z dnia 2 listopada 2021 r. tytułem opłaty miesięcznej za okres od 1 do 31 października 2021 r. na kwotę 159,90 zł brutto z terminem zapłaty wyznaczonym na dzień 12 listopada 2021 r.,
- z dnia 1 grudnia 2021 r. tytułem opłaty miesięcznej za okres od 1 do 30 listopada 2021 r. na kwotę 159,90 zł brutto z terminem zapłaty wyznaczonym na dzień 11 grudnia 2021 r.,
- z dnia 3 stycznia 2022 r. tytułem opłaty miesięcznej za okres od 1 do 31 grudnia 2021 r. na kwotę 159,90 zł brutto z terminem zapłaty wyznaczonym na dzień 13 stycznia 2022 r.,
- z dnia 1 lutego 2022 r. tytułem opłaty miesięcznej za okres od 1 do 31 stycznia 2021 r. na kwotę 159,90 zł brutto z terminem zapłaty wyznaczonym na dzień 11 lutego 2022 r.

Dowód:

- faktury k. 80-85

Pozwany nie uregulował należności wynikających z faktur wystawionych przez powódkę, stąd wezwała go ona pismem z dnia 17 czerwca 2022 r. do zapłaty. Pozwany wezwanie temu nie uczynił zadość.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania k. 36-37

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w sprawie poczyniony został w oparciu o dowody z dokumentów oraz nagranie rozmowy telefonicznej. Dowody te przedstawiła powódka, a pozwany nie zakwestionował waloru ich wiarygodności. Również Sąd nie dopatrywał się okoliczności podważających ten walor.

W niniejszej sprawie powódka dochodziła zapłaty wynagrodzenia za usługi świadczone na podstawie ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych oraz wymianie danych gospodarczych oraz równowartości kwoty 40 euro tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności. Podstawy prawnej roszczenia powódka upatrywała w treści zawartej z pozwanym umowy o współpracy.

Podstawą żądania pozwu stanowiła więc umowa o świadczenie usług, o której mowa w przepisie art. 750 k.c., a do której zastosowanie znajdują odpowiednio przepisy o zleceniu. Zgodnie z treścią art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. W myśl natomiast art. 735 § 1 k.c. jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie.

Odnosnie kwoty 1 106,90 zł podstawę prawną roszczenia stanowił również art. 10 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych. Zgodnie z przywołanym przepisem wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania równowartość 40 euro przeliczonej na złote według kursu euro ogłoszonego przez NBP ostatniego dnia miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności.

Pozwany nie zakwestionował zawarcia umowy z powódką. Żądanie pozwu zamierzał zniweczyć tym, iż nie do końca był zdecydowany na zawarcie umowy, a nadto nigdy nie skorzystał z usług powódki.

W ocenie Sądu, przebieg rozmowy telefonicznej z dnia 16 lipca 2021 r., wskazuje na to, że pozwany początkowo nie był zdecydowany na zawarcie umowy z powódką. Przedstawiciel pozwanej kilkakrotnie przedstawiał mu warunki współpracy i związane z nią korzyści oraz koszty. Ostatecznie pozwany zgodził się na zawarcie umowy, w tym uiszczenie opłaty aktywacyjnej w wysokości 100 zł i comiesięcznych opłat w wysokości 130 zł netto do czasu zakończenia obowiązywania umowy.

Sąd nie zgodził się z pozwanym co do tego, że zaniechanie korzystania z usług powódki, w tym logowania do systemu komunikacji, zwalniało go z obowiązku zapłaty tak opłaty abonamentowej, jak i wynagrodzenia miesięcznego. Zobowiązanie powódki polegało na umożliwieniu pozwanemu korzystania z jej usług za pośrednictwem środków komunikacji internetowej. Pozwany nie zaprzeczył, że taką możliwość miał, stąd należało przyjąć, iż powódka wykonała swoje zobowiązanie, a jedynie pozwany nie skorzystał z jej usług.

Roszczenie główne należało zatem uznać za zasadne. Jego wysokości pozwany nie kwestionował, a nadto wynika ona z treści nagrania z dnia 16 lipca 2021 r. Sąd dał temu wyraz w pkt I wyroku.

Powódka domagała się nadto odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od należności głównej. Podstawę tego żądania stanowi art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom

w transakcjach handlowych (t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 424). Stanowi on, iż w transakcjach handlowych - z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny - wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

- 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie;
- 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

Sąd w pkt I wyroku zasądził rzeczone odsetki od kwot wskazanych w fakturach Vat i dniach następujących po datach ich płatności.

Uwzględnieniu podlegało również żądanie zapłaty kwoty 1.106,90 zł. Przepis art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych wskazuje, że wierzycielowi przysługuje uprawnienie do żądania zapłaty równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote. Przesłankami skorzystania przez wierzyciela z tego uprawnienia są: wystąpienie stanu opóźnienia w spełnieniu świadczenia pieniężnego wynikającego z transakcji handlowej i wymagalność roszczenia.

Wszystkie te przesłanki w przedmiotowej sprawie zaistniały, a wyliczenia powódki w tym zakresie Sąd uznał za prawidłowe.

W punkcie II sentencji wyroku rozstrzygnięto o kosztach postępowania na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w powołanym przepisie strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powódka wygrała proces w całości. Na jej koszty złożyła się opłata od pozwu (100 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika (270 zł). Do wartości przedmiotu sporu stanowiącej podstawę ustalenia stawki wynagrodzenia pełnomocnika Sąd nie zaliczył kwoty 1.106,90 zł, czego podstawę stanowił art. 20 k.p.c.

W tym stanie rzeczy należało orzec, jak w sentencji.